

Sygn. akt II KK 217/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

SSN Andrzej Ryński

Protokolant Ewa Oziębła

w sprawie **A. A.**

ukaranej za wykroczenie art. 96 § 3 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w trybie art. 535 § 5 k.p.k., bez udziału stron,
na posiedzeniu w dniu 27 września 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranej
od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 3 kwietnia 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 8
k.p.s.w. w zw. z art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w. umarza
postępowanie w sprawie, a kosztami postępowania obciąża
Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem nakazowym z dnia 3 kwietnia 2013 r., ukarał A. A.
za wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca

1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.) polegające na tym, że w okresie od 19.10.2012 r. do 25.10.2012 r., a więc w terminie 7 dni od daty otrzymania listu poleconego z wezwaniem, wbrew obowiązkowi, jako właścicielka pojazdu samochodowego marki HYUNDAI [...], nie wskazała na żądanie Straży Miejskiej i w siedzibie Straży Miejskiej [...], komu powierzyła wyżej wymieniony pojazd do kierowania lub używania w dniu 1.10.2012r., ok. godz. 11 : 20. Na podstawie art. 96 § 3 k.w. sąd wymierzył obwinionej karę grzywny w wysokości 200 zł, zasądzając nadto od niej na rzecz Skarbu Państwa koszty i opłatę sądową.

Od wyroku tego strony nie wniosły sprzeciwu, wobec czego z dniem 30 kwietnia 2013 r. stał się prawomocny.

Kasację od tego wyroku wniosł na podstawie art. 110 § 1 k.p.s.w. na korzyść ukaranej Prokurator Generalny.

Na podstawie art. 111 k.p.s.w., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w. zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. Naruszenie to miało polegać na przeprowadzeniu postępowania co do tego samego czynu obwinionej i wydaniu zaskarżonego wyroku, pomimo wcześniejszego wszczęcia przeciwko niej postępowania o to samo wykroczenie, które zostało zakończone wydaniem wobec obwinionej przez Sąd Rejonowy w W. wyroku w dniu 11 marca 2013 r., w sprawie o sygn. akt. [...] - co w konsekwencji stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w.

W konkluzji Prokurator Generalny wniosł o uchylenie wyroku i umorzenie postępowania w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna w rozumieniu art. 535 § 5 k.p.k. i należało uwzględnić ją w całości. Zaskarżony przedmiotową kasacją wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w W., zapadł z rażącym naruszeniem wskazanych przepisów prawa, co z kolei miało istotny wpływ na treść orzeczenia.

Analiza akt spraw o sygn. [...] oraz [...] dowodzi jednoznacznie, że Straż Miejska [...] złożyła w Sądzie Rejonowym w W. dwa niezależne wnioski o ukaranie A.A. za ten sam czyn, stanowiący wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. Pierwszy z

wniosków wpłynął do sądu w dniu 31 stycznia 2013 r. (został zarejestrowany pod sygnaturą 135/13) , a kolejny w dniu 25 lutego 2013 r. (sygn. 249/13).

Wyrokiem nakazowym z dnia 11 marca 2013 r., w sprawie o sygn. akt 249/13, Sąd Rejonowy uznał A. A. winną tego, że w okresie od 19.10.2012 r. do 25.10.2012 r., tj. w terminie 7 dni od daty otrzymania listu poleconego z wezwaniem, wbrew obowiązkowi, jako właścicielka pojazdu samochodowego marki HYUNDAI o nr rej. [...], nie wskazała na żądanie Straży Miejskiej [...], komu powierzyła wyżej wymieniony pojazd do kierowania lub używania w dniu 1.10.2012r., ok. godz. 11:20 - a więc uznał jej winę w zakresie wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Na podstawie art. 96 § 3 k.w. sąd wymierzył obwinionej karę grzywny w wysokości 300 zł, zasądając od niej na rzecz Skarbu Państwa koszty i opłatę sądową.

Od tego wyroku strony nie złożyły sprzeciwu i orzeczenie uprawomocniło się z dniem 27 marca 2013 r.

Pomimo tego faktu, Sąd Rejonowy w W. wyrokiem nakazowym z dnia 3 kwietnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt 135/13, uznał ponownie A. A. winną tego samego wykroczenia, co trafnie podniesiono w kasacji. Analiza akt obydwu postępowań wskazuje jasno, że przeciwko A. A. równolegle prowadzono dwa postępowania obejmujące to samo wykroczenie, a w rezultacie w obrocie prawnym funkcjonują niezależnie od siebie dwa prawomocne wyroki dotyczące tego samego czynu, tej samej osoby, która poniosła podwójną odpowiedzialność karną za to wykroczenie.

Na aprobatę zasługuje pogląd prawny wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 września 2002 r., I KZP 22/02, (OSNKW 2002, z. 11-12, poz. 107) – „Jeżeli dojdzie do złamania zasady, że "ten sam czyn stanowić może tylko jedno wykroczenie" i w różnych postępowaniach sprawca zostanie prawomocnie ukarany za dwa lub więcej wykroczeń, zamiast za jedno wykroczenie wyczerpujące znamiona wykroczeń zawarte w dwóch lub więcej przepisach ustawy, to wynikające z idei demokratycznego państwa prawnego (art. 2 i 7 Konstytucji RP) przywrócenie stanu zgodnego z prawem - możliwe w drodze umorzenia

postępowania zakończonego orzeczeniem, które uprawomocniło się później - powinno nastąpić w tej fazie, w której zaistniało naruszenie prawa (a zatem w postępowaniu rozpoznawczym, uruchomionym w wyniku nadzwyczajnego środka zaskarżenia, nie zaś w postępowaniu wykonawczym)".

Nie ulega zatem wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie wadą jest dotknięte postępowanie prowadzone w sprawie o sygnaturze 135/13, skoro wyrok w tej sprawie został wydany w drugiej kolejności.

Orzeczenie to zapadło z rażącym naruszeniem przepisu art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w., mającym istotny wpływ na jego treść, skoro zostało wydane mimo zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci *res iudicata*. W konsekwencji, jak trafnie podniesiono w kasacji, A. A. została dwukrotnie ukarana prawomocnie za ten sam czyn.

Mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności, Sąd Najwyższy na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. w zw. z art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w., uchylił zaskarżony kasacją wyrok i umorzył postępowanie w sprawie, a kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.